

”Jeg tok opp kameraet en siste gang og fokuserte på hans hender...”

Det var juni 1975. ”Jeg tok opp kameraet en siste gang og fokuserte på hans hender, de var så uttrykksfulle. Det var det siste bilde av ham jeg tok.”

19.07.2009

Helena Serrano er fra Cordoba i Spania. Hun bodde og arbeidet i Roma i mer enn 20 år, svært nær den hellige Josemaría. På den tiden, og

med hans oppmuntring, utviklet hun en spesiell evne for fotografering og dokumenterte deler av Opus Deis historie med sine bilder.

Hvordan begynte du arbeidet som fotograf?

Jeg kom til Roma i 1954, for å begynne mange års studier, mens jeg samtidig hjalp til i de mange oppgavene som måtte gjøres i Opus Deis hovedkvarter i Roma. Der møtte jeg folk innen Opus Dei som kom fra alle slags land og bakgrunner, så det var rikt på mangfold. Den hellige Josemaría så mot fremtiden, for han visste at prosjektet han var engasjert i ville vare så lenge det er menn og kvinner på jorden som må minnes om det universelle kall til hellighet. Så han innså at menneskene som ble medlemmer i Opus Dei i fremtiden ville like å vite hvordan de første medlemmene var og hvordan de levde.

En virkelig skatt

Jeg tok også mengder av bilder av den hellige Josemaría selv, selv om han ikke likte å bli fotografert.

Ganske ofte sa han til meg på sin karakteristiske måte, kjærlig men bestemt: ”Min datter, ikke ta flere av meg – be for meg!” Eller så sa han: ”Kom igjen, Helena, var snill...! Ta bilder av de andre, la meg være i fred.” Men Don Álvaro del Portillo oppmuntret ham til å tåle det, og ba ham gjøre det av hensyn til hans døtre og sønner, som trengte å kjenne ham godt. Og derfor har vi svært mange øyeblikksbilder av ham. Alle de bildene, sammen med timevis av filmer som ble tatt under sammenkomstene med den hellige Josemaría på hans katekesereiser i Spania, Portugal, og mange land i Latin-Amerika, utgjør en virkelig skatt. I en billedfokusert kultur som vår blir folk hjulpet til å forstå den ånd Gud ga ham ved å se hvor

naturlig han forkyste det han praktiserte.

”Nå må vi si smiil!”

Mange av disse bildene ble tatt i forskjellige hverdagssituasjoner. Det er veldig få av det du kan kalle arrangerte bilder. Bildene viser det kjærlige ansiktsuttrykket hans, eller hvor oppmerksomt han lyttet til noen som snakket til ham... og alltid dette smilet hans. Den hellige Josemaría var munter hele livet fordi han visste at han var et Guds barn og han brakte denne munterheten videre til folk rundt ham. Du kunne se det på ansiktet hans, og bildene viser også hvordan han ga det videre til andre. Det er ett som jeg kaller ”Bryte ut i latter”. Han var der med flere av sine døtre, og da jeg nærmet meg med kameraet sa han, ”Nå må vi alle si smiil!” på en så morsom måte at alle brøt ut i latter.

”Og vil du at jeg skal spille hykler?”

Det finnes også mengder av bilder av den hellige Josemaría i bønn – i messen, eller foran et bilde eller en statue av Vår Frue, eller der han kysser et krusifiks, eller kneler foran tabernaklet, med rosenkransen i hendene... Jeg kan si med sikkerhet at jeg aldri så at han ble forstyrret ved disse anledningene, og kameraet fanget ganske enkelt opp måten han var helt og fullt konsentrert om Gud eller Vår Frue.

6. januar 1972 bestemte jeg meg for å fotograferer det øyeblikket han stoppet og kysset en liten statue av Vår Frue av Loreto, noe han alltid gjorde når han kom til den delen av huset. Da han så meg med kamera klart, spurte han meg: ”Helena, hva gjør du her?” Jeg svarte at jeg ønsket å ta et bilde av ham når han kysset statuen. Han sa: ”Og vil du at jeg skal

spille hykler... å gjøre et nummer av å kysse statuen slik at du kan ta et bilde?” Han nølte et øyeblikk, og sa så: ”Jeg vil ikke være en hykler, for jeg skal gi den et virkelig kyss – et sant kyss!”

Det er andre bilder som viser den hellige Josemarías fromhet svært klart, for eksempel når han ømt kysser figuren av det lille Jesusbarn i julen, da han tok det i armene og vugget det og sa kjærlige ord til det.

Du tok de siste bildene av den hellige Josemaría i 1975...

Jeg glemmer aldri det øyeblikket da jeg knelte foran det avsjelede legemet til den hellige Josemaría, midt på dagen 26. juni 1975. Jeg tenkte et øyeblikk på kameraet, men følte meg ikke i stand til å ta noen bilder. Jeg ville ikke tatt de bildene jeg tok, om jeg ikke hadde blitt bedt om å gjøre det av Don Álvaro del Portillo. Ana Lorente og jeg

fotograferte begivenhetene de dagene. Den 27. juni, like før begravelsen, forsto jeg at min datterlige plikt til å ta bilder av Faderen nå var slutt. Så antydet noen: ”Helena – hendene hans”. Jeg tok opp kameraet en siste gang og fokuserte på hans hender, de var så uttrykksfulle. Det var det siste bilde av ham jeg tok.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://dev.opusdei.org/nb-no/article/jeg-tok-opp-kameraet-en-siste-gang-og-fokuserte-pa-hans-hender/> (13.08.2025)